Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 49 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Tangoul lui Zomba

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

AMANUNTE DESPRE

PREMIILE DE

10.000 Lei

RELATIV LA JOCURI SE GASESC IN PAGINA II-A A FASCICOLELOR No. 44 — 45 — 46

Cititi

ULTIMELE NOUTAȚI APARUTE IN EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL“

DIVERSE INSEMNARI
de I. SUCHIANU . . . . . Lei 40

ICOANE DUNARENE
de MIHAIL TICAN RUMANO . . . Lei 75

DESPOT VODA
de C. GANEA . . . . . Lei 80

TANGO-UL LUI ZOMBA

CAPITOLUL I

Căzuți în mare

După aventura lor în insula Iava, cei trei cercetași, Raimond, Marius și Jean-Bart, cu Zomba, voiră să execute planul lor primitiv adică să se ducă în Mesopotania unde generalul Allenby susținea lupta împotriva turcilor.

Se opriră la Batavia, capitala insulei Iava, de unde se aprovizionară cu muniții și revizuiră avonul lor. Săgeata.

Intr'o frumoasă dimineață își luară sborul.

Ca geograf al expediției, Jean Bart trasese intinerariul pe hărțile geografice care le aveau.

Se hotărîră să sboare peste insula Sumatra, în toată lungimea ei orientată de la sud-est la nord vest.

Apoi, să treacă oceanul Indan până la insula Ceylon, unde aveau să facă escală.

In cele din urmă, trebuia să urmeze coasta occidentală a Indiei engleze și coasta Persiei, dealungul golfului de Oman și Persic.

La sud de Bagdad se găsea armata engleză.

Era un drum de mai multe mii de kilometri.

Dar el nu speria pe cercetașii noștri, deacum învățați cu orice perpetii în avion.

Sborul de zi și de noapte deasupra insulei Sumatra se sfârși cu bine, fără niciun incident.

Ajungând la extermitatea septentrională a Insulei Sumatra, se hotărîră să se oprească pentru vre-o douăzeci de ore.

Socotiseră să plece a doua zi, așa ca să aibă toată ziua spre a străbate cei 1400 kilometri de mare, care separau Sumatra de Ceylon.

Socotind vânturi contrari, sau vre-o încetineală de

motor, sau vre-o schimbare de rută, ar fi ajuns la Ceylon înainte de înoptat.

Repausul într'un ținut absolut pustiu, la extremitatea Sumatrei, nu le fu turburat nici de oameni, nici de fiare, nici de elemente.

Bine odihniți, bine dispuși, înainte de a se face ziuă tinerii își luară sborul peste Oceanul Indian.

Erau orele trei și jumătate dimineața. Până la șapte, merseră de minune.

Avionul sbura la o mie de metri.

Nu era nici pic de vânt, cerul era senin și radios cu soare măreț.

— O mie de pipe ! — zise Marius vesel — totul merge bine.

— E bine, e bine ! — repeta Zomba, ocupat să pregătească la sobița electrică mâncarea pentru tineri care se schimbau din două în două ore la volan și la motor.

Dar, fiu de franțuzoaică superstițioasă din Normandia, Jean Bart moștenise de la mama sa o înclinație spre presentimente.

— Nu contați reușita înainte de a fi ajuns la Ceylon, Marius ! — zicea. Prea e frumos timpul, prea e frumoasă marea....

— Ehei!.. și Raimond înălță din umeri.

— Să fiți bine convinși — zicea genovezul.

Noi suntem în regiunea schimbărilor brusce, a cicloanelor subite, a vijeliilor care vin și pleacă în câteva minute distrugând totul în calea lor.

— Ce are a face ! — râse Marius. Tu ești geograful, meteorologul și astronomul nostru. E treaba ta să previ furtunile și să ne anunți din vreme!

Jean Bart nu răspunse.

Un sfert de oră trecu în tăcere.

Dar astronomul zise deodată.

— Ia uitați-vă spre nord-vest !

Toți întoarseră capul.

Orizontul, era într'acolo întunecat de o linie neagră, care se suia pe cer și în câteva minute, învadă o bună parte din cer.

— Oh! oh! — făcu Raimond neliniștit, ce e asta ?

— Dacă nu mă înșel, e unul din acei nori care produc trombele și ciclonii.

— Ei bine, trebue să trecem pe deasupra ! strigă milanezul.

— Intr'adevăr, trebue ! — aprobă Roimond. Mi se pare că de obicei acest fel de nori sunt joși. Cum nu-și exercită ravagiile decât dedesubt, trebue să trecem peste el.

Jean Bart aprobă.

Nu mai e nici un minut de pierdut.

Sări la 3000 metri, și spre mai multă siguranță deviază nițel din drumul nostru, în spre sud, fiind că în curând vântul va fi așa de tare că nimici nu i se va putea opune.

Raimond nu așteptă să i se spună de două ori.

Știa că Jean Bart nu se înșeală când e vorba de meteorologie.

Toți știau, de altfel, ce putere aveau furtunile tropicale.

Avionul se urca vertiginos.

Dar vijelia avea o iuțeală fenomenală.

Avionul putea să facă 200 kilometri pe oră, nu ajungea sus înaintea furtunei.

Fu o avalanșe de vârtejuri, așa de neașteptate, că avionul se învârti în jurul său, smucit în toate părțile, fără să mai poată fi stăpânit, într'un *looping the loop* dezordonat.

Cercetașii, pentru orice eventualitate sburau legați cu curele de scaunele avionului, așa că cu toate acrobațiile involuntare ale avionului ei rămaseră la locurile lor.

Dar ședeau crispați, agățați de ce apucaseră, prevăzând că o vijelie și mai mare avea să smulgă aripele avionului și să-i arunce în mare, unde din cauza marei greutăți a motorului și a încărcăturei s'ar fi dus imediat la fund.

Nu s'ar putea spune cât a durat această înfricoșetoare situațiune.

Fură așa de sguduiți, așa de învârtiți, încât pierdură sensul observației.

Li se părea că sunt victimele unui coșmar, având spectrul morții în față.

Aripele avionului vor putea rezista ?

Deodată un strigăt groasnic eși din cele patru piepturi.

In mijlocul unui sgomot asurzitor, fură aruncați în mare....

Și, sub violența isbiturei, pierdură cunoștința.

Zomba își reveni cel dintâi în fire.

Constată că încă se mai afla așezat pe scaun.

Hainele îi erau ude leoarcă și apa în nacelă îi ajungea până la genunchi.

Se uită îngrozit în jurul său.

Se găsea pe mare, pe apă liniștită abia încrețită de ușoare valuri.

In depărtare, spre sud est, cerul era negru, înorat și livid.

Aeroplanul era întreg, cu aripele întinse pe apă.

Înțelese că cele două aripi formau o serie de compartimente etanșe, care serveau de flotoare; astfel avionul, cu toată greutatea motorului său, se menținea la suprafață

Cei trei cercetași, fie-care pe scaunul lor, erau încă leșinați.

Zomba nu se gândi decât la ei.

Se deslegă, ca să se poată mișca, se urcă pe fuselaj ca să se ocupe de Jean Bart căruia îi scoase haina, fricționându-l viguros.

Ligurul deschise ochii, când ascarul îi puse la gură sticluța cu rom pe care o găsise plutind pe apa care învadase avionul.

La rândul său acesta privi în jurul său.

— Repede, repede, trebue să-i îngrijim, zise el când văzu pe ceilalți doi în nesimțire.

După câte va minute de îngrijiri, ei deschiseră ochii, mirați.

Văzându-se toți în costumul lui Adam, uitară de tragicul situației spre a se amuza puțin.

— Eream tocmai buni să facem o bae — zise Marius, dacă n'am fi făcut-o deja.

Dar căldura tropicală le uscară repede hainele.

Se îmbarcară cu toții.

— E bine ! — zicea Zomba — furtuna trecut, venit vreme frumoasă, eu vreau fac bucătărie !

— Eh ! eh ! — obiectă Jean Bart — Nu e chiar așa de ușor, de oare ce totul face în apă. Ca să nu ne muiem din nou trebue să stăm pe fuselaj.

E zdarnic să golim avionul — zise Raimond — de oare ce greutatea motorului îl va afunda iarăș.

— Ar trebui aruncate în mare toate obiectele nefolositoare.

„Avionul poate se va ușura și poate vom vedea dacă motorul mai poate funcționa. — Cine știe dacă nu se va putea chiar înălța ?

— Mii de pipe ! Am scăpat ușor ! Dar cum dracul s'a întâmplat asta ?

— Am fost prinși într'o trombă de aer — răspunse Jean Bart — care ne-a tras în mare. Din fericire, avionul a căzut bine, căci de nu, ne cufundam într'o clipă cu capul în jos.

— Ah ! atunci bem apă, apă mereu — râse Zomba.

Cei patru amici cu veselia tinereții lor se puseră pe râs.

Ședeau în mijlocul largului și solidului fuselaj, care era acoperit cu pânză groasă impermeabilă.

Zomba și Jean Bart erau pe jumătate îmbrăcați, Raimondo și Marius încă goi și roșii de fricțiune.

Gesticulau, râdeau pe marea liniștită după furtuna brutală.

Scăpaseră dela moarte, sărmanii tineri ! Cu toată situația lor periculoasă, erau mulțumiți că sunt în viață.

Raimondo și Jean Bart se îmbrățișau. Își puseră pălăriile care, grație curelelor, nu căzuseră în apă.

— Acum ce facem ? — întrebă Jean Bart.

— Să ușurăm avionul ! — ordonă Raimondo.

— La lucru ! la lucru ! Și repede căci sper ca proviziile să fie intacte.

— Cel puțin cele închise ermetic.

— ...și mor de foame !

— Și eu ! Și eu ! — răspunseră în cor ceilalți.

Negrul râse.

— Eu antropofag, eu mănânc voi !

— Antropofag ? Ah ! canalie, stai ! O să-ți mănânc eu o ureche cu sare, piper și lămâe !

Și Marius sărind la el, îl apucă de ureche trăgându-i-o.

Zomba râdea, făcându-se că se apără.

Dar brusc veselia se stinse.

Rămaseră nemișcați, ghemuindu-se toți în mijlocul fuselajului, cu ochii atenți pe mare.

Intre ape se distingaeu forme negre și agile și șiruri de dinți triunghiulari și formidabili luceau în transparența apei.

— Rechinii ! — făcu Jean Bart.

— Rechinii ! — repetară Raimondo și Marius.

Zomba zise grav :

— Sunt răi rechinii ! Mult răi ! Mănâncă îndată tot ce cade în apă !

„Să fim atenți să nu cădem în mare !

CAPITOLUL II

Naufragiații îmbrățișați

După ce observară un moment fiorosii rechini care dădeau târcoale aeroplanului, cei trei cercetași Zomba hotărîră să stea în partea de sus a avionului, ca nu cumva să cadă în apă.

Apoi, se puseră pe lucru.

Desigur toate lucrurile de pe avion erau folositoare.

Dar desigur multe provizii cu de-ale mâncării și cea mai mare parte din muniții puteau fi reînoite la Ceylon unde scrisorile de credit pe care le aveau le asigurau la bănci o bună primire.

După calculele lui Jean Bart se găseau la jumătatea drumului între Sumatra și Ceylon.

Dacă avionul putea sbura, nu mai aveau de făcut decât un parcurs de câteva ore până la Colomba, capitala insulei Ceylon.

De aceia păstră mai puține muniții pentru cazul când ar debarca într'un ținut sălbatec din insulă și ar fi avut nevoie să se apere; celelalte arme puteau fi sacrificate.

Proviziile alimentare trebuiau însă toate păstrate.

Zomba se desbrăcă spre a intra în nacelă ca să aranjeze ce trebuia păstrat și ce se arunca.

Deodată Jean Bart strigă:

— Atenție! Ia uitați-vă, colo, nu vi se pare o barcă?

— O barcă în aceste paragini, la sute de leghe de orice pământ! — obiectă Raimondo făcând mâna paravan ca să se uite mai bine.

— Ei, ei! — observă Marius privind în acelaș mod — poate să fie o îmbaracație car ea scăpat dela vreun naufragiu.

— Uite-te, Zomba! — ordonă Romanul.

— Șalupa e împinsă de curent spre noi și în curând va fi aproape.

Cercetașii așteptară cu o vie curiozitate.

Văzură că șalupa părea goală deoarece nimic nu se zărea înăuntru.

— O idee ! — exclamă Marius.

— Să auzim ! — exclamă Jean Bart.

Ideile milanezului erau de multe ori atât de îndrăznețe!

— Cred — răspunse Marius — că ne va ușura sforțările noastre de a ridica din apă avionul.

— Lămurește-ne, scumpule ! — insistă Romanul.

— Iată. Să punem momentan în șalupă toate obiectele pe care le putem scoate din avion.

„Putem să ne transbordăm chiar noi înșine, iar Zomba să rămână să ne dea dela mână obiectele.

„Cum noi cântărim fiecare 60—70 kilograme, cred că avionul, liberat de greutatea noastră, se va ridica destul ca zomba să-l poată goli.

— Să încercăm !

— Ideea nu e rea !

— E bun, e bun !

— Atunci Zomba, ia-ți lațul tău care are o ghiulea de plumb.

„Când șalupa va fi aproape, prinde-o și remorcheaz-o lângă avion.

„Așa vom scăpa și de rechini.

Când fu distanța potrivită, Zomba asvârli lațul care prinse barca.

Aceasta fu trasă încet, încet, și curând ea fu lângă avion.

Dar, brusc, toți avură un strigăt de groază.

In șalupă erau îmbrățișați, morți, două cadavre aproape goale, un om cu părul negru și un copil cu părul blond.

— Oh ! — făcu Jean Bart — Ce nenorociți !

Raimondo murmură :

— Vor fi scăpat de vre-un naufragiu și, înainte de a muri de foame și de sete, se vor fi îmbrățișat într'un ultim și dramatic imbold de dragoste părintească !

— E îngrozitor ! — zise Marius.

Zomba, plângea.

Când emoția se mai potoli, Raimondo pronunță grav :

— Nu trebue ca sărmanii aceștia să devină prada rechinilor.

„Zomba, vezi că în barcă e o ștofă roșie.

„Infășoară în ea corpurile lor.

„După ce șalupa ne va fi fost de folos, îi vom lăsa acolo în voia valurilor.

Intrară apoi în șalupă; marea era așa de calmă că ea nu se isbea de avion. Când acesta fu ușurat de oameni, se ridică binișor deasupra apei.

Negrul scotea cu mult zel apa din nacelă.

Pereții de lemn și metal ai avionului fiind perfect impermeabili, nu era pericol ca apa să intre din nou.

După o oră de muncă, negrul fu înlocuit de cei trei cercetași care grăbiră lucrul.

Când noaptea se lasă, toți erau frânți de oboseală, dar aveau satisfacția să constate că avionul fuses bine golit de apă.

Mâncară frugal ce apucară și se duseră fiecare pe scaunul lor să se odihnească

CAPITOLUL III

Vânătoarea de tigri

Fu o noapte de un calm magnific. Marea părea netedă ca o oglindă. Spre dimineață, bine odihniți, după o masă copioasă. aviatorii reluării lucrul.

Trebuia curățit motorul așa ca să poată fi pus în funcțiune. După altă oră motorul era gata.

Nu mai rămânea decât să pregătească sborul.

Când totul fu gata, salutară pentru ultima dată pe cei doi morți din șalupă.

Raimondo, ca de obicei la volan, și Marius lângă el, supraveghiând motorul, în timp ce Jean Bart urma drumul cu ochiul pe hartă, iar Zomba se ocupă de bucătărie.

Avionul alunecă pe apă, se desprinse și sări triumfal în aer.

Astfel de isprăvi periculoasa aventură a căderii în apă.

Se puteau lăuda că au scăpat dela o moarte sigură.

Ajunseră deasupra insulei Ceylon cu o oră înainte de apusul soarelui.

După indicațiile lui Jean Bart, Raimondo îndreptă aeroplanul spre vestul insulei, așa ca să poată aterisa pe aerodromul din Colombo.

In vecinătatea orașului. englezii stabiliseră de curând o bază de aviație militară.

Cercetașii fură primiți de căpitanul Notting, comandantul acestei baze.

Raimondo dădu explicațiile necesare și englezii le făcură o primire cât se poate de bună.

Raimondo, Marius și Jean Bart, profitară de această ședere spre a vizita Colombo și unele din minunatele temple care se ascund în exoticele grădini care încojoară orașul.

Colombo e o reședință paradisiacă, cel puțin pentru oamenii care nu se tem de căldură.

Insula Ceylon, cuprinde cele mai frumoase poziținni și peisage din lume.

Colombo e împărțit într'un oraș indigen și unul european.

Primul e cunoscut sub numele său antic de Pettah.

Străzile oferă multe scene pitorești.

Căruțele trase de boi, elefanții și o populație cosmopolită, îmbrăcată în costume originale și colori vii e o continuă sărbătoare pentru ochi. Cei trei cercetași se distrară în oraș și în împrejurimi sub conducerea căpitanului englez, extrem de amabil.

După două zile însă, se săturaseră.

— O mie de pipe ! — strigă Marius. Ruginesc aci !

— Eu prind coaje, — adăugă Raimondo.

— Eu rădăcini ! — conchidea Jean Bart.

— Eu îngrășat patre kilograme pe zi ! — declară Zomba râzând zgomotos.

In dimineața zilei a patra, după sosirea lor la Colomba, cercetașii își luară sborul cu o mai mare plăcere decât avuseseră la sosire.

Dela Ceylon la Mesopotamia drumul era simplu și comporta minimul de riscuri pentru un voiaj aerian.

Urmau coasta persană. dealungul golfului Oman și Persic.

Făcură o escală la Bombay de câteva ore, în timpul nopții și plecară, după obiceiul lor, în zorii zilei.

Dar pe când sburau peste peninsula Gudjera, văzură un lucru emoționant. Sburau la vre-o două sute de metri.

Marius zise cel dintâi :

— Na ! ia uitați-vă !

Cu toții se aplecară și văzură un spectacol puțin obicinuit.

Pe o câmpie înconjurată de păduri, un om călare fugea cât putea urmărit de un enorm tigru.

Și după tigru, o cavalcadă în dezordine de cai și elefanți cu baldachine...

După câteva minute de observație, cercetașii fură la o vorbă :

— Tigrul o să ajungă calul !

— Și călărețîi, deși vin repede, vor ajunge probabil prea târziu !

— Tigrul a luat-o înainte...

Numeroase focuri de armă se auzeau; în aer pluteau flocoane de fum alb...

Dar felinul. cu o minunată agilitate părea că ocolește, cu salturile sale imense, gloanțele și câștiga mereu teren.

— Cavalerul mai are două minute ! — zise Jean Bart.

Instinctiv manevră ca să se apropie de pământ deasupra monstrului.

Toți erau cu carabinele gata.

— Jean Bart ! — strigă Marius, trecem așa ca să fim înaintea tigrului

— Da, da !

Avionul era la zece metri.
Terenul era neted și fără arbori.
Săgeata ajunse tigrul și îl întrecu într'o clipă
Atunci trei detunături răsunară.
Tigrul făcu un salt formidabil și scoase un urlet fioros.
Căzu din greu pe o parte.
— L'am izbit ! — strigară tinerii.
— Aidem jos !

Aeroplanul făcu câteva salturi, și se puse ușor pe pământ, aproape de fiara rănită care scormonea pământul cu ghiarele sale enorme.

Tinerii săriră din nacelă și fură înconjurați de întreaga companie de cai și elfanți.

Omul urmărit sosi și el și opri calul spunegând lângă salvatorii săi.

Era un tânăr, de o frumusețe bărbătească, îmbrăcat ca un prinț din o mie și una de nopți ; avea diamante pe cap, pe hainele-i bogate, unde străluceau ornamente multicolore.

Carabina pe care o ținea în mână era încrustată cu perle și aur.

Se aplecă pe cal și într'o englezească ciudat acentuată zise :

— Domnii vorbesc englezește ?
— Yes ! — răspunseră în cor cercetașii.
— Atunci permiteți-mi să vă mulțumesc.

„Mi-ați salvat viața, de oarece nu mai aveam nici un glonț în carabină și nici nu mai puteam opri calul înebunit.

„Fără ajutorul vostru, tigrul mi-ar fi sărit în spate înainte de a fi ajuns de suita mea.

„Cine sunteți, domnilor, care cădeți din cer și mă salvați așa dramatic ?

„Ce nume trebue să păstrez etern în sufletul meu, cu recunoștință ?

Cercetașii răspunseră încântați :

— Suntem cercetașii italieni Raimondo, Marius, Jean Bart. care facem înconjurul lumii, acompaniați de credinciosul negru Zomba, ascar, italian ca și noi.

„Venim din Java, Ceylon, Bombay.

„Ne ducem în Mesopotamia, la generalul Allenby care se luptă acolo cu turcii.

— Mulțumirile mele ! — exclamă prințul.

„Palatul tatălui meu, care e rajahul din Goudjera, se găsește la puține leghe de aci.

„Eram la vânătoare până seara.

„Mi-ați sfâșia inima, cercetași ai Italiei, dacă nu m'ați însoți la palatul tatălui meu ; primind, pentru câte zile veți voi, ospitalitatea cea mai afectuoasă.

„Or, poate generalul vă așteaptă ?

— Nu, — răspunse Jean Bart — nu știe că venim și probabil că nici nu a auzit de noi.

— Fiindcă nu vă așteaptă, puteți întârzia câteva zile.

„Vă rog să primiți propunerea mea. altfel cred că vă pare rău că ați intervenit !

Invitarea era așa de cordială și întovărășită de un zâmbet așa de simpatic încât cercetașii nu se putură împotrivi.

— Acceptăm !

„O zi mai mult, o zi mai puțn, nu contează.

Jean Bart răspunse prințului :

— Ei bine, acceptăm, principe !

— Nu mă chemați principe — replică tânărul indian— ci prieten.

„Numele meu e Sumbad-Mir.

— Ei bine. amice Sumbad-Mir, mergem cu plăcere la palatul tatălui tău.

Intinse mâna.

Principele o strânse și dădu apoi o cordială strângere de mână celorlalte cercetași și lui Zomba.

Apoi, privind avionul zise :

— Vreți să fiți generoși ?

Marius răspunse :

— Ce trebue să facem pentru asta ?

— Văd că sunt patru locuri în avion.

„De ani de zile, cea mai vie dorință a fost să fac aviație. Dar tatăl meu nu mi-a permis.

„Ar fi și greu să avem aci un avion.

„Dacă amicul Zomba ar vrea să meargă călare, cu escorta mea, eu aș veni cu voi în avion.

— Cu mare plăcere ! — răspunse Raimondo.

Ai auzit, Zomba ?

Negrul nu aștepta să-i se spună de două ori.

Sări în șeaua unui magnific cal și se alătură cavalcadei.

— Să ne îmbarcăm, Sumbad-Mir !

După un ordin pe care acesta îl dădu escortei, avionul își luă sborul.

Prințul ședea lângă Raimondo care conducea.

— Palatul tatălui e spre Orient, în mijlocul unei păduri înconjurată de lacuri limpezi.

— Perfect ! La ce distanță ?

— Vre-o treizeci de kilometri.

Avionul se orientă și sbură ca o pasăre.

Principele era așa de bucuros. că se amuza ca un copil. I se părea că trăește o poveste cu zâne.

CAPITOLUL IV

O serbare din O mie și una de nopți cu Zomba ventrilog

Aeroplanul sbura de cinci minute în direcția indicată de Sumbad-Mir, când cei trei cercetași văzură turnurile și cupolele unui din acele palate fantastice care servesc, în India, rajahilor posesori de averi fabuloase.

Acel imens palat era înconjurat de canale, bazine, jocuri de apă, cascade și grădini minunate.

Când avionul ajunse deasupra, Sumbad-Mir, zise lui Raimondo :

— Vedeți poiana aceia verde, în fața scărilor acelea albe ?

— O văd.

— Ei bine ! aterisați acolo. Scările acelea duc tocmai la apartamentele particulare ale tatălui meu.

„La ora asta, tatăl meu se găsește pe veranda de marmură verde, fumându-și pipa și așteptând liniștit întoarcerea mea, de oare ce se întâmplă să lipsesc și două trei zile.

„Dar priviți ! Nu vedeți mulțimea care aleargă spre poiană ?

— Într'adevăr.

— O mie de pipe ! S'ar zice furnici albe.

— Sunt supușii tatălui meu, zise prințul.

„Ce mirat va fi când mă va vedea în tovărășia voastră.

„Mai ales că italienii îi plac foarte mult, o să vedeți cum o să vă primească !

„Dar când va ști că sunteți și salvatorii mei, oh atunci vă va trata ca pe fii săi.

„Uitați-vă ! Uitați-vă !

„Vedeți acolo pe scări figura aceia îmbrăcată în haine roșii?

„Este el ! E tatăl meu !

Și prințul începu să bată din palme, ca un copil

— Dar mi-ai spus — zise Jean Bart — ca tatăl tău nu te lasă să faci aviație ?

— Sigur. Dar în cazul acesta nu se va supăra.

„Și pun prinsoare pe trei elefanți în contra unei banane că el însuși va voi să facă un tur cu avionul.

Raimond, sburând deasupra pajiștei, se pregătea de aterisare.

Rajahul, care bănuia scopul acestor evoluții, dăduse înțelepte ordine, așa încât toți oamenii săi se așezaseră de o parte, în ordine, așa ca să lase loc liber avionului pentru aterisare.

Avionul se puse pe pământ cu ușurința unei pasări.

Sumbad-Mir se ridică și agitând mâna strigă în italienește :

— Frați din Italia !

— Mii de pipe ! — zise Marius — știi imnul lui Mameli ?

— Eu nu, dar tatăl meu îl știe și pe al lui Garibaldi și Steagul roșu, și cântecul lui San Justo !

Cei trei cercetași râseră.

— Un stock de italienisme ! E pentru toate gusturile !

— Avem noroc — observă Jean Bart — să ne găsim printre oameni care cunosc bine limba și țara noastră !

Rajahul din Goudjera în culmea surprizei, scobora repede scările.

Când fu în fața avionului. nobila sa figură cu barba-i albă ca zăpada exprimă o mirare și o bucurie fără margini.

Stătea așa ca vrăjit, când fiul său sărind din nacelă, chemă cu gestul pe amicii săi italienii.

Alergă spre părintele său, îl îmbrățișe și îi prezentă pe tineri care se înclinară cu deferență și zise :

— Tată, un tigru uriaș și înfuriat mă urmărea; nu mai aveam nici cartușe și nici nu mai puteam stăpâni calul înebunit.

„Acești trei tineri, căzuți din nori, au ucis tigrul și m'au luat pe avionul lor.

„I-am condus la tine, tată, și te rog să-i primești ca pe niște frați ai mei.

Rajahul mulțumi fericit că-și revăzuse cu bine copilul.

Avionul fu băgat într'o enormă sală dela parter, și i se dădu o gardă permanentă care avea ordin să nu lase pe nimeni să se apropie măcar de el.

Sumbad-Mir conduse pe cei patru călători, cu o suită de paji și femei de o minunată frumusețe în camerele pe care i le punea la dispoziție rajahul.

— Acești doisprezece servitori și aceste douăsprezece sclave sunt la ordinile voastre, zise Sumbad-Mir. Orice ordin le veți da îl vor executa la moment.

„Vă las să vă faceți toaleta. Vă vom aduce costume indiene demne de voi.

„Cât veți sta aci veți fi frații mei.

„Sunteți principi ca și mine.

„Această situație, dacă vă place, poate dura toată viața.

Se îmbrățișară din nou cu efuziune.

– E ca în poveștile cu zâne, mii și miliarde de pipe! exclamă Marius făcând numeroase piruete și acrobații pe covoarele moi de mătase. Un film de cinematograf cum n'am mai văzut.

„Iată-ne acum prinți indieni, și fii de rajah!

„Ne vor da să călărim elefanți. acoperiți cu aur și vom mânca cu linguri încrustate cu diamante!

Un panou se dădu ușor la oparte și apăru o procesiune de douăsprezece sclave și tot atâți servitori având pe brațe costume din povești.

Puțin după aceia, cei trei cercetași, îmbăiați, parfumați și gătiți, păreau autentici prinți indiani.

Li se părea că visează.

Dar, brusc, Jean Bart, sub impulsia unui gând subit, se întoarse spre servitorii care ședeau nemișcați așteptând ordine și îi concedie.

Aceștia ieșiră.

Atunci se duse spre uși, se asigură că era închisă și se înapoie spre amicii cari îl priveau mirați:

Îi luă de braț, și ducându-i în mijlocul enorinei săli, le zise încet:

— Ați observat?

— Ce lucru?

— Intendentul care comandă trupei noastre de servitori....

— Acel înalt, slab. cu ochii abia întredeschiși?

— Care făcea parte din escorta lui Simbad-Mir la vânătoare?

— Da!

— Ei bine?

— Acest om are o figură care îmi displace. Ochii săi, pe care îi ține închiși aproape, i-am văzut eu! Și de câte ori m'a privit m'a înfiorat.

Raimondo și Marius tresăriră.

Știam că Jean Bart are spirit de observație.

— Și ce ai observat? Spune!

Ei bine, am observat ceva când am scoborât din avion, în fața tigrului și Sumbad-Mir era lângă noi.

Intendentul...

— Îl chiamă Thal-Ghat — zise Marius. Așa l'a chemat rajahul.

— Foarte bine. Așa dar Thal-Ghat ne-a aruncat o privire de furie și s'a uitat și mai urât la principe.

„Sunt sigur că chestia cu tigrul, pericolul de moarte în care se găsea prințul, a fost înscenat de el...

— Trebue să aibă un motiv personal — comentă Raimondo — spre a vrea moartea prințului, așa ca nimeni să nu bănuiască....

— De sigur ură personală — insistă Jean Bart.

„Observați altceva.

„Escorta, în care e și Zomba, n'a venit încă și nu va putea sosi până în două ore.

„Or, acest Thal-Ghat, care era lângă tigru, în capul escortei, l'am revăzut aci, lângă rajah...

— Dar e imposibil ! — zise Raimondo încet. Era acolo în momentul când am plecat noi cu avionul și cum vrei să fie aci când am ajuns noi.

— Se înțelege — întrerupse Marius — calul său n'o să fugă ca aeroplanul nostru !

— Adevărat — repetă Jean Bart. Dar intendentul de acolo, din capul escortei e altul decât acela pe care Marius a auzit că îl cheamă Thal-Ghat, și seamănă cu acesta ca două picături de apă !

— Dar ce vrei să spui cu toate astea ?

— Concluzia e ușoară. Capul escortei și intendentul sunt doi gemeni

— Asta e ușor de aflat. Va fi destul să întrebăm pe Sumbad-Mir.

— Da. Și cei doi frați nutresc împotriva lui aceleași motive de ură și aceleași motive sinistre.

Amândoi s'au uitat la noi cu acelaș aer de ură, deoare ce salvând pe prinț le-am întrerupt planurile lor probabil criminale.

„Să lăsăm să sosească escorta și să observăm bine pe Thal-Ghat și pe fratele său.

„Veți vedea că bănuelile mele, nu sunt imaginare.

— Da ! când acești oameni vor fi împreună nu vor întârzia să comploteze și împotriva noastră, ca să disparem, să le lăsăm câmp liber planurilor lor infernale.

— Să ne facem — zise Jean Bart — că ne distrăm nebunește, să luăm parte la serbări și făcându-ne că nu observăm nimic, să nu scăpăm din ochi pe ticăloșii gemeni.

— De acord !

— Trebue să punem în curent și pe Zomba.

„Pe el nu-l vor bănui ; se va putea insinua peste tot, observând pe cei doi suspecți.

— Dar capul escortei cred că l'ar ucide.

„De sigur că va fi tentat să se scape de un om pe care

îl vede că ne este complet devotat și care prin puterea și inteligența lui ne este așa de prețios.

„Să sperăm că va ajunge teafăr.

„Dacă îi vor face vre-un rău, va fi vai de acești blestemați gemeni!

Se deschide o portieră. Apăru un om cu un turban.

Era Thal-Ghat.

Ochii negrii avură o sclipire și apoi se acoperiră de genele plecate...

Cu o voce mieloasă, zise într'o englezească forțată:

— Senioria sa stăpânul Goudgerei are bucuria să invite, prin umila mea persoană, pe iluștrii cercetași italieni la masa sa, unde locurile de onoare le sunt rezervate.

Și se închină profund.

Raimondo se pregătea să răspundă.

Dar Milanezul se întoarse spre el și îi șopti:

— Lasă pe mine.

„O să vezi ce comedie frumoasă! Intre timp, nu pierde nici un gest al acestui om!

Marius pricepea desul de bine engleza. O vorbea cu greutate dar se putea face înțeles.

Așteptă ca Thal-Ghat să se ridice după lunga și adânca închinăciune și răspunse:

— Du-te, Thal-Ghat și spune stăpânului tău că iluștrii cercetași italieni vor onora prânzul său.

„Fiindcă avem într'adevăr o foame nebună astăzi!

Și maestos întoarse spatele intendentului care fascinat de aerul mândru al tânărului, credea, fără îndoială că așa vorbeau oamenii nobili din Halia.

Thal-Ghat se închină și mai adânc și eși.

Când cercetașii fură siguri că s'a îndepărtat, se priviră fix, cu o expresie de neobișnuită gravitate.

Toți avură acelaș gând.

Luară iataganele luxos ornate puse în teci bătute cu nestimate care le atârnau la cingătoare.

— Nu-i de ajuns arma aceasta! — zise Raimondo.

In odaia vecină lăsaseră hainele și armele lor.

Se duseră și luară fiecare revolverul său și îl ascunseră în faldurile hainelor cu care erau îmbrăcați.

— Acum putem să mergem — hotărî Raimondo.

Fără o vorbă, Marius și Jean Bart îl urmară.

Abia atinseră ușa și aceasta se și deschise.

O servitoare indigenă îi auzise venind și le deschisese ușa.

Un alt servitor îi conduse spre sala de mâncare a rajahului.

După ce trversară numeroase saloane si coridoare fără

sfârșit, se găsiră în fine într'o sală vastă unde era așezată o masă pusă europenește.

Rajahul și fiul său ședeau dinainte în picioare.

După un schimb de complimente, cei trei cercetași fură așezați pe trei tranuri aliniate într'o parte a mesii.

De cealaltă parte erau alte două, pe care ședeau rajahul Ahmed-Indore și fiul său Sumbad-Mir.

O muzică se auzi după portieră și servitori cu tunici lungi, de mătase și aur, intrară pe diferite uși purtând vase prețioase cu mâncări în mare parte necunoscute de tinerii noștri.

Prânzul începu într'o tăcere perfectă.

Diferitele mâncări erau delicioase și cercetași le gustară cu voluptate.

Alți servitori vărsau băuturi diferite în numeroasele potire de pe masă.

Unele erau dulci, altele tari, vinuri albe și roșii, lichiouri și variate băuturi de fructe.

Prânzul dură multă vreme, delectat de muzică.

In cele din urmă, după ce toată lumea mâncase și băuse destul, rajahul se sculă, imitat de fiul său.

Amândoi mergând spre o portieră pe care o ridicară, invitară cu gestul pe oaspeți să treacă în camera vecină.

Aci era un fel de balcon foarte larg, care eșea deasupra unui bazin cu apă curgătoare.

Aci se găseau divane moi și o profuzie pe perne de toate colorile și dimensiunile.

— Amicii mei — zise rajahul zâmbind — tradițiile politeții indiane cer ca acel care primește pentru prima oară la masa sa pe cineva față de care are mari obligațiuni, trebue să nu-i vorbească tot timpul mesei, pentru ca oaspetele să mănânce în voie și să digere bine.

— Excelentă tradiție! — observă Marius cu o seriozitate comică.

— Dar acum, — adăugă zâmbind Sumbad-Mir — putem vorbi; și dacă vreți să ne faceți plăcere, povestiți-ne una din aventurile voastre.

— Cu plăcere — zise Raimondo, — dar Marius povestește cel mai bine. El va vorbi.

— Dar, — reluă Ahmed-Indore — fiindcă nu e bine să tulburați digestia, fumați aceste pipe de tutun aromatic, și priviți la dansatoarele mele.

Se așeză pe un maldăr de perne și toți îl imitară.

Un șir de dansatoare intră, încununate cu flori.

In dreptul lor eau ofițerii rajahului, intendentul Thal-Ghat și lângă el, capul escortei, care îi semăna la perfecție.

Văzând pe acești doi oameni nici o îndoială nu mai putea fi; aceiași statură. aceiași figură, aceiași ținută.

Erau îmbrăcați la fel, unul cu fir alb, iar celalt cu fir negru.

Erau într'adevăr gemeni.

Cei trei cercetași schimbară o privire furișe.

Se făceau că privesc numai la balerine, la evoluțiile lor grațioase, dar nu scăpau din ochi pe cei doi ticăloși.

Vedeau cum aceștia primesc cu ochii lor întunecați pe fiul rajahului.

Dar deodată. dansatoarele se opriră stupefăcute și speriate.

Chiar și rajahul și fiul său ridicară capetele îngrijorați.

Cei trei cercetași erau înmărmuriți ; dar, obișnuiți cu tot felul de aventuri, priveau spre verandă.

Se întâmplă un lucru extraordinar.

Se auzi o voce cu o intonație stearsă dar amenințătoare.

Se credea că vine de sus, din vălurile care acopereau tavanul și ondualu la adierea vântului.

Această voce vorbea într'o spaniolă veche și zicea :

— Sunt aci doi tâlhari, senores!

„Eu auzit tot ce au spus. Vorbeau araba, dar eu cunosc limba ei nu știau că eu cunosc. Sunt aci doi tâlhari cu haine la fel, cu fir alb și negru !

Cercetașii, care singuri înțelegeau vorbirea, nimeni ne cunoscând spaniola, știua de ce e vorba.

Știua că Zomba era ventrilog, dar spre a nu părea că se înțeleg cu vocea misterioasă, se făceau că se miră și că se sperie.

Văzând că rajahul și fiul lor se ridică. îi imitară, mirându-se :

— Ce o fi asta ?

— De unde vine vocea asta ?

— De sus !

— Dar ce spune ?

— E vocea geniului Aerului !

— Să fugim ! Să fugim ! geniul este deasupra noastră!

Infricoșate, îngrozite, dansatoarele se risipiră, fugind pe cele cinci uși care da din verandă în celelalte apartamente. Unii ofițeri le imitară. Alții mai curagioși se grupară în jurul prinților.

Cei doi gemeni, livizi și tremurând. de și nu înțeleseră nici un cuvânt, erau vârâți într'un colț, îngroziți ca toți cei ce au ceva pe conștiință.

Cei trei cercetași stau la extremitatea balconului, în partea opusă celia unde erau ticălosii.

Rajahul se apropie de ei și le spuse :

— Un mister inexplicabil plutește deasupra noastră amicii mei

„Eu nu cred în geniile legendare. Dar ce înseamna aceste cuvinte care vin de sus, într'o limbă necunoscută ? Voi le ați înțeles?

— Noi am înțeles. E misiunea noastră să știm ce a spus vocea și s'o recunoaștem de unde vine. Vocea a dat un ordin imperios.

„Ne permiți, o rajahule! să executăm la moment acest ordin, ori care ar fi el ?

In ochii tinerilor străluceau o sinceritate și o lealitate care nu scăpa rajahului.

— Voi sunteți stăpâni aci. Toată puterea și autoritatea mea vă aparține. Folosiți-le cum credeți.

Le vom folosi numai în interesul vostru, o rajah ! — făcu Raimondo. Și întorcându-se către ceilalți tovarăși :

— Inainte ! — ordonă.

Cu un singur gest, aceștia apucară revolverele.

Se aruncară spre portiera, în dreptul căreia erau Thal-Ghat și fratele său.

— Sus mâinile ! strigară Jean Bart în englezește.

Atunci apăru și Zomba.

Era ascuns după o perdea, de unde putuse vorbi ca ventrilog.

Thal Ghat și fratele său Thil-Ghat, erau conduși de Raimondo și Marius în mijlocul verandei în timp ce Jean Bart prezenta pe Zomba rajahului.

Cum acesta nu mai înțelegea nimic din ce se petrecea, cercetașul îi explică totul.

Repetă conversația avută cu amicii, înainte de masă și hotărârea ce-o luaseră de a supraveghea pe gemeni.

Intre timp, Marius ținea în respect cu revolverul pe cei doi.

Când Jean Bart sfârși, Raimondo zise lui Zomba :

— Acum vorbește tu.

Negrul nu se lasă rugat.

— Mă întoarcem cu escorta, când acesta (și arătă pe Thal-Ghat) îmi spuse să-l urmez.

„Intr'un coridor întâlni pe acestlalt (și arătă pe Thil-hat) care venise înainte.

„In vreme ce mergeau pe coridor, auzi pe acești doi vorbind arăbește.

„Arăbește, în Industan ! M'am oprit surprins. și ascunzându-mă după niște stâlpi ascultai.

„Vorbeau arăbește, nu mă înșelasem.

„Auzi pe unul din ei, nu știu care zicând :

— „Vânătoarea n'a reușit. Tânăra vulpe trăește încă !

— „Și blestemații de cercetași, care s'au amestecat la timp ca să-l salveze !

— „O să ne plătească asta. Pentru ei nu trebue să ne

batem prea mult capul. Un pic de otravă în băutură, o bună lovitură de pumnal când vor trece prin grădină.

„Dar, nu asta e important. Nu mai avem decât opt zile spre a ucide pe tânărul prinț în timpul prescris.

— „Trebue să recurgem la șarpe!

— „Da, și cât mai repede posibil!

„Noaptea viitoare?

— „Bine!

— „Atunci suntem înțeleși. Du-te de prinde șarpele la noapte. Te aștept la poarta principală.

— „Aș fi preferat altceva. Suntem responsabili de somnul prințului în timpul nopții.

„Dacă să supără bătrânul rajah, îți tae capul.

— „Vom cere ertare. Vom spune că cu toate insistențele noastre prințul a voit să doarmă cu fereastra deschisă. Și reptila a intrat pe acolo.

— „Așa nu vom fi acuzați decât de neglijentă

— „Bine. Dar așa fi preferat tigrul.

E un mijloc mai sigur.

„Degeaba e să regretăm. Pe astă seară, frățioare!

„Pe astă seară!

„Atunci se despărțiră.

„Eu am rămas ascuns, gândindu-mă.

„Așa au venit apoi, deobservați aci.

„Atunci mi-a venit ideia să mă servesc de arta mea de ventrilog spre a avertiza imediat pe cercetași.

„Am vorbit spaniolește, știind că nimeni nu va înțelege afară de ei.

„Am făcut bine?

— Ai făcut minunat, Zomba! — răspunseră afectuoși cei trei tineri.

Ofițerii se pregăteau să ucidă pe cei doi gemeni.

Un gest al rajahului îi opri.

Sumbad-Mir spuse:

— Au voit să mă ucidă? De ce! Cine le-a poruncit acest lucru?

„Vorbiți, câinilor! Spuneți! strigă rajahul în culmea indignării.

— Vorbiți, căci de nu vă voi totura treizeci de zile și treizeci de nopți, așa ca să suferiți cum nimeni n'a suferit vreodată!

„Dacă vorbiți, vă voi ucide cu o singură lovitură de sabie, așa ca să nu suferiți, de și meritați o mie de morți, sacali mizerabili.

Thal-Ghat vorbi:

In genunchi. cu fruntea la pământ, zise:

Principele Sumbad Mir este pricina că peninsula Goudjera trimete cel mai mare număr de voluntari și bani englezilor în actualul conflict european.

„Ni s'a propus, nu știu exact de cine, să suprimăm pe principe și pe bătrânul rajah.

„Ni s'a promis, victoria turcilor și nouă demnitățile de rajahi ai Goudjerei și Baroda.

„Iată adevărul, stăpâne!

O tăcere adâncă se făcu.

Rajahul luă pe fiul său de mână și se duse spre Zombi.

— Grație ție, o Zomba, am scăpat de o moarte prematură. Tot ce posed îți aparține.

„Alege și ia ce vrei.

Apoi„ întorcându-se spre cercetași Sunbad Mir zise:

— Grație vouă, care m'ați mai salvat odată, sunt acum viu!

Tot ce am este al vostru!

Rajahul zise ofițerilor:

— Ucideți pe acești doi ticăloși!

Doi călăi înaintau cu înfricoșetoare paloșe. Ridicară pe cei doi gemeni care zăceau la pământ.

Dar rajahul ridică mâna:

— Un moment!

„Răspunde. Thal Ghat, de unde știi arăbește?

— Am fost crescuți amândoi la Meca și la Constantinopol

Rajahul făcu alt semn.

Cele două paloșe sclipiră și căzură în acelaș timp pe gâturile mizerabililor; capetele lor schimonosite se rostogoliră pe podea.

Sumbad-Mir, întorcându-se spre salvatorii săi le zise grațios:

— Veniți, amicii mei! Aidem în grădină să ne vorbiți de Italia cea frumoasă și de aventurile voastre minunate: Să uităm clipele aceste urâte!

CAPITOLUL V

ZOMBA, PROFESOR DE BALET

Dar primul lucru care voi cei doi prinți să afle, fu modul cum a vorbit Zomba de sus.

Jean Bart dădu explicațiile necesare.

— Ventrilogul, știe să emită în mod special vocea ca să se creadă că ea este din pântece sau dintr'o mare depărtare.

„Important este că să țină gura închisă, cu buzele semi deschise, scoțând sunetele cu o ușoară intonație nasală.

„Nu toți pot fi ventrilogi. E un dar fizic care se poate perfecționa cu multă străduință.

„Zomba e un minunat ventrilog.

Timp de o oră conversația fu animată și plină de veselie

Seara, în grădini, fu mare iluminație cu focuri de artificii, foarte reușite.

Cercetașii și Zomba încă se gândeau la cei doi gemeni decapitați.

— Mii de pipe ! Suntem toți bucuroși că am putut să fim folositori acestor oameni de treabă, de două ori, dar...

Se întrerupse cu o strâmbătură.

— Dar ? — zise Jean Bart.

— Dar obiceiurile țării ăștia nu-mi plac.

„E o țară de tiranie și de sclavie.

„Nu sunt aci decât stăpâni fără independență și sclavi fără demnitate.

„Pe onoarea mea, sunt desgustat.

Conversatia luă o alură savantă fiecare dându-și pă-

rerea despre cea mai bună formă de guvernământ, comparând ceace văzuseră în atâtea țări străbătute și ceace era în frumoasa și libera lor Italie.

După exclamațiuni patriotice și glume, se duseră să se culce.

Nimeni nu bănuia că a doua zi vor mai avea vre-o neplăcere.

Când se deșteptară a doua zi erau veseli și bine dispuși; își făcură toaleta și îmbrăcare iubitele lor uniforme de cercetași.

In vestibulul găsiră un ofițer care, închinându-se adânc, îi pofti în sala cea mare pentru colațiunea de dimineață.

După masa pe care o luară în cele mai bune condițiuni, rajahul le zise:

— Fii mei, copilul meu vrea să vă ofere azi o serbare care-i suntem siguri, va fi pe placul vostru, și în spiritul firii voastre curajoase și dornică de aventuri.

Cercetașii se priviră cu interes.

Se înțeleseră dintr'o privire.

Nu vorbiseră de plecare până ce nu știau de ce natură e serbarea ce li se pregătea.

— E o vânătoare? — întrebă Raimondo.

— Da. o vânătoare, rară.

— Și pitorească! — adăugă Sumbad-Mir.

— Mii de pipe! Ne convine! De când vrem să facem o vânătoare mare.

Intr'adevăr e vorba de vânat mare.

E vorba de un soi de maimută.

— O maimuță?

— Da. Avem aci, în mijlocul unei mari și tenebroase păduri, la câțiva kilometrii la nord de aci, o rasă de maimuțe venite, de sigur, din Malesia, în vremurile trecute, pe care noi o numim Siang.

„Sunt de talia unui om, nervoase, cu mușchi tari, dotate cu o forță și cu o abilitoate extraordinară și sunt extrem de feroce.

„Când una din ele e atacată. scoate un stigăt pătrunzător și atunci, din toate colțurile pădurii aleargă în ajutor alte asemenea maimuțe.

„E o primejdie continuă vânătoarea lor.

— Tare aș vrea să văd maimuța aceasta, exclamă Marius.

Raimondo și Jean Bart ziseră la fel.

— Ei bine, peste o oră o veți vedea ! declară rajahul.

— Mergem călări sau pe elefanți ?

O strălucire sclipi în ochii lui Sumbad Mir.

— Călare ! Călare ! Numai așa ai adevărate emoții.

„Pe elefanți, nu e decât o tragere la semn.

„Călare e frumos, corp la corp, de oarece siangii sar în spinarea calului. spre a se lupta cu omul.

Zomba, care mânca tăcut în capul mesei, râse.

— Eu am arme pentru corp la corp !

Și ridică formidabilele-i brațe vânjoase care făcuseră de atâtea ori dovada uriașei lor puteri.

— Adevărat ! — zise rajahul — Aceste brațe mi se par capabile să strângă de gât pe cel mai mare siang !

Cu toată vârsta lui, rajahul voi să ia parte la vânătoare.

Se îmbrăcară în uniforme engleze fără semne distinctive.

Vre-o treizeci de oameni călări așteptau în curte.

Alți servitori țineau în frân caii pregătiți pentru musafiri.

— La amiază vom face un popas, într'o poiană unde curge un râu rece și vom lua masa cu bogatele provizii pe care le duc servitorii cu ei.

Cavalcada, la un semn al rajahului, se puse în mișcare.

Exploratorii erau prea obicinuiți cu pericole de tot felul spre a se teme de primejdiile unei vânători ca aceasta.

O considerau ca o partidă de plăcere.

— Știți unde se găsește siangul? — întreabă Marius nergând în fruntea cortegiului.

— Da. De preferință locuesc în arborii pe care timpul și intemperiile le-au scobit trunchiurile.

— Sunt periculoase aceste maimuțe și când nu sunt vânate ?

— Extrem de periculoase.

„De aceia vrem să le distrugem. Nu se reproduc decât cu greu și sperăm ca foarte curând să le desființăm de pe aci

— Dar ce fel de pericol pot oferi ?

— Stau la pândă când trei oamenii, le sar în spate și îi strâng de gât ca pe un pui de găină.

„Vin pe lângă locuințe, atacă femeile și copii izolați, și îi ucide.

„Nu din nevoie, de oarece sunt fructivori, ci de cruzime de fiare.

— Poate că au suferit mult de pe urma oamenilor, cândva și acum se răsbună.

— Se poate ! — râse rajahul.

Intrară într'o pădure deasă unede trebuiră să înainteze unul după altul.

Orice conversație încetă.

Trebuia să fie atenți la ramurile joase care le tăiau mereu calea.

După două ore de mers eșiră într'o vale înconjurată de păduri nesfârșite.

— Iată patria siangilor ! — declară rajahul. — Sunt colo, în boschetele acelea.

— Atunci cum îi vânăm ?

— Nu se vede nici una !

— Răbdare, le veți vedea îndată !

Cei treizeci de cavaleri se roteau prin cale, făcând un sgomot infernal cu tocurile revolverelor cu care isbeau în scuturile de bronz pe care le purtau.

— Ah ! e cu bătae !

— Tocmai ! Maimuțele nu pot suferi sgomotul acesta. Și fug.

Trebue, forțat, să vină spre noi, aci.

Atunci vom ataca sau ne vom apăra.

Raimondo întreabă :

— Dar cei treizeci de gonaci nu trag în ele ?

— Nu. Pentru indieni maimuța e un animal sacru ca și crocodilul.

„Numai oamenii de rasă superioară, ca mine și fiul meu, sau d rasă străină, ca voi. au dreptul să ucidă asemenea animale.

— Atunci când un siang atacă pe un indian, acesta se lasă să fie ucis ?

— Desigur ! Astfel e sigur de viața vesnică

Dar se auzi un semnal.

Toți erau cu carabinele gata de tras.

Maimuțele apărură.

Dintr'un boschet eșiră șapte.

Mergeau ca oamenii.

In mâna stângă aveau bețe groase în care se sprijineau.

Cu dreapta făceau semne de amenințare.

Veneau legânându-se, dansând.

Zomba, când văzu așa ceva, izbucni în râs

— Ah ! oh ! oh ! oh !

Când se potoli puțin zise :

— Maimuțe joacă tango. Maimuțe nu joacă bine. Eu învăț la ele !

Eu negru, profesor de dans pentru Siangi !

Cei trei cercetași cunoșteau pe bravul lor Zomba și știau câtă fantazie are.

Mai știau că atunci când îl apucă pe Zomba un capriciu, trebuia lăsat să-și facă pofta.

Nu făcură nici o mișcare când îl vazăură, numai cu securea la brâu, îndreptându-se liniștit spre fiare.

— Dar ce face ? Vrea să fie făcut bucăți ! — urlă principele.

— Lasă-l să se ducă — răspunse Raimondo. — Așa e el. Nu trebue contrazis.

— Și apoi putem să-l ajutăm de departe, zise Jean Bart luând arma la ochi.

Toți cinci ochiră. Traseră odată.

Cinci detunături se confundară și cinci Siangi căzură.

Cele două maimuțe rămase săriră spre Zomba.

Constrânși să nu poată trage spre a nu răni pe negru, văzură ceva extraordinar.

Zomba trăsni ca fulgerul securea în capul unei maimuțe.

Cealaltă, văzând jos tovarășa, stătu o clipă în loc apoi sări spre negru.

Aceasta. care aștepta asaltul, prinse în sbor cele două brațe ale animalului, le suci, îl întoarse cu spatele și începu să valseze cu animalul neputincios care în zadar se silea să muște pe la spate

Câte-va minute negrul se învârti în pas de dans cu bestia înfricoșetoare.

Dar un strigăt groaznic spintecă văzduhul.

Cu iuțeala fulgerului, Zomba schimbă poziția, puse mâinile în gâtul fiarei și cu o violentă încordare mușculară, îi sdrobi coloana vertrebrală, la baza craniului.

Recunoscuse vocea lui Marius!

Lasă cadavrul maimuței și se întoarse.

Oroare!

Cei cinci oameni erau asaltați de peste două zeci de maimuțe, care săriseră din pomi pe la spate, în cârca vânătorilor atenți la dansul lui Zomba.

Fu o luptă îngrozitoare.

Câtva timp confuzia fu groaznică, în strigătele stridente ale maimuțelor și ale oamenilor atacați.

In cele din urmă totul se liniști.

Nu mai era nici o maimuță vie.

Dar Raimondo, cu coapsa sfâșiată dela genunchi căzu din șea, leșinat.

Jean Bart, sângerând, cu ochii eșiți din orbite, părea apucat de un atac de nebunie.

Marius, pe jumătate gol, cu hainele sfâșiate, plin de sânge, plângea ca un copil.

Zomba, la pământ, cu numeroase răni, gemea.

Bătrânul rajah părea mort, întins pe iarbă, strângând încă în mână mânerul unui mare pumnal vârât până în prăsele în pieptul unui uriaș siang care încă horcăia ca un om rănit de moarte.

Tânărul principe încerca în zadar să se scoale în genunchi, după sângele ce-l pirduse din rănile pe care i le făcuse unghiile și dinții fioroaselor maimuțe.

Cadavrele acestora, spintecate sau sfârticate de grozave lovituri de secure sau de pumnale formau un spectacol îngrozitor.

In jurul tuturor alergăseră toți călăreți căutând să dea care cum putea ajutor răniților.

Conduși la palatul rajahului de către suita consternată de cele întâmplate, principii și italienii nu-și veniseră în fire decât a doua zi.

Bătrânul rajah scăpă și de data asta cu viață.

După puține zile, toate victimele nenorocitei vânători erau în picioare cu rănile în curs de vindecare.

Zomba însă era neconsolat și se văita fără încetare :

— Dacă eu nu aveam idee stupidă dansez tango cu slang, voi vedeați atacul maimuțelor, voi ucideați pe ele înainte de a se apropia de voi !

Asta era adevărat.

Dar bravul negru salvase de atâtea ori viața cercetașilor ! O singură dată le-o primejduise și el, fără să vrea si indirect ; cercetașii, se înțeleg, că îl iertaseră cu dragă inimă.

Dar negrul nu se liniști decât în ziua când, complect restabiliți, toți patru se îmbarcară pe avionul lor spre a fugi din acea țară îngrozitoare.

Inainte de a pleca, rajahul dărui fiecărui un inel cu câte un magnific diamant.

Zomba nu voi să primească spre a se pedepsi singur.

Avionul sboară spre Mesopotania unde îi astepta noi și extraordinare aventuri.

Citiți urmarea în fascicula No. 50 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 16 Septembrie

ATACUL AERIAN

Copii!

Cea mai bună revistă și pentru vacanță este tot

„CEI TREI CERCETAȘI"

Se găsește la toți vânzătorii de ziare; se pot face și abonamente direct la Universul".

Strângeți cu îngrijire cele 10 cupoane cari se vor publica în numerele viitoare ale „Celor 3 cercetași" ca să le puteți trimite împreună cu deslegarea jocului spre a participa la tragerea premiului de lei 10.000.

Primul cupon și condițiunile jocului sunt publicate în fasicola No. 44 apărută Sâmbătă 5 August. Cereți-o la toți vânzătorii de ziare.

PENTRU LIBRARII ȘI DEPOZITARII DE ZIARE

CAETE

DICTANDO ȘI ARITMETICĂ

de câte 6, 8, 10, 16, 20, 24, 30, 40, 50, 100 și 200 de file de cea mai bună calitate (hârtie velină) Maculatoare, Blocuri de orice fel, Caete desen și muzică se vând la

Librăria Ziarului „UNIVERSUL"

cu preț mai avantajos ca oriunde. La comenzi importante se fac reduceri de prețuri. Expediții prompte. Se pot expedia rambursă

Comenzile se primesc la:
LIBRARIA ZIARULUI „UNIVERSUL"

Catalogul cu prețuri se trimit gratuit la cerere

CEI TREI CERCETAȘI
CUPON No. 6
pentru al II-lea premiu de
10.000 Lei